

így mond: „Legszörnyűbb dolog a világon a bűnösök halála.” A reményre gondol a zsoldár, amikor azt énekli: „Örök emlékezetben léssen az igaz.” A félelemre gondol, midőn így folytatja: „A rossz-hír hallásától nem kell félnie.”

Mert lesz egy rossz-hír hallás, / melynél rosszabb már nem is lehet, / midőn ezt kell majd hallaniuk a bal felől állóknak: „Menjete az örökké tartó tűzre!” Ez az a rossz-hír hallás, amelytől az igaznak nem kell félnie, / hiszen ő a jobb felől állók között lesz, / kik majd ezt hallják: „Jertek, Atyám áldottai, és vegyétek az országot!” A jelen életben pedig, / mely középuitt van a legfőbb jó és a legfőbb rossz között, / közepesen jó és közepesen rossz dolgokkal tele, / még nem jutottunk el a legfőbb jóhoz, / sem a legfőbb rosszhoz. Mivel ami jó az életben kijut az embernek, / az a legfőbb jóval összehasonlítva semmiség, / s bármi rosszat kell az életben megtapasztalnunk, / az az örök tűzzel összehasonlítva: egyszerűen összehasonlíthatatlan. A jelen élet fele-más voltában tehát az Evangélium szavát kell mérvadóknak tartanunk: „Aki hisz énbennem, mégha meghal is, élni fog”. Tehát, ha meghal is időlegesen, de nem hal meg örök halállal. Bár testileg halandók vagyunk, / élni fogunk, ha hiszünk. Vigasztaljuk tehát egymást e szavakkal!

Meglehet, hogy az emberi szív nem bánkódik, / mikor elveszíti valamely szeretettjét. De jobb, ha bánkódik az emberi szív, / majd gyógyulást talál, / semmint-hogy bánattalanságában — embertelenné váljék. Mária, Lázár testvére ragaszkodott az Úrhoz, / és mégis bánkódott testvére halálán. De mit csodálkozol Márián,

/ mikor maga az Úr is megsiratta Lázárt, / holott tudta, hogy menten föltámasztja.

798 II. Responzórium:

dó

Ki a már enyészetnek in-dult Lá-zárt

a sírból kiszóli-tot-tad: Te, Uram, adj

nyugodalmat nekik, és helyet a bocsánat-nak!

V/ (az előző responzórium verzus-dallamán!): *Ki eljövendő vagy ítélni † élőket és holtakat * tűz által az egész / világot. TE, URAM, ADJ NYUGODALMAT... KI A MÁR ENYÉSZETNEK INDULT... Szent Ágoston püspök beszédének folytatása.* Ha semmiség volna a halál keserősége, / mi nagyság lenne a vértanúk erejében? Azért mondja az apostol: „Nem akarjuk, hogy az elaludtak felől bizonytalanságban legyenek, testvérek, / nehogymint szomorkodjatok, / úgy, mint a pogányok, / kik nem birtokolják a reményt!” Nem azt mondja tehát: „ne szomorkodjunk”, / hanem hogy „ne szomorkodjunk úgy, mint a pogányok, / akik nem birtokolják a reményt”.

Hogyne szomorkodnánk, / mikor a test, mely a lélek erejéből élt, / most lélektelenné válik, / midőn amaz elhagyta őt. Eddig járt-kelt, / most fekszik. Eddig beszélt, / most hallgat. A bezárt szemekbe többé fény nem

hatol. Meg nem nyílnak a fülek semmi hangra. A testnek minden tagja beszüntette működését. Nincs már, aki parancsot adjon a lépteknek a járásra, / a kezeknek a cselekvésre, / az érzékeknek az érzékelésre. Nem olyan-e ez, mint egy ház, / melynek ékessége valamiféle láthatatlan lakó volt, / s most, hogy eltávozott az, akit nem is láttunk, / csak az maradt, amit siralommal kell látnunk?!

De ha ebből jön a szomorúságnak oka, / ebből jön a szomorúságnak vigasztalása is. Miféle vigasztalás? Így mondja Pál: „Maga az Úr fog az utolsó harsona-szókor leszállni a mennyből. Először a Krisztusban meghaltak támadnak föl, / azután pedig velük együtt azok, / akik élünk és megmaradtunk, / elragadtatunk a felhőkbe Krisztus elé. Ez is időleges változás lesz? Nem, hanem ezután már mindig az Úrral leszünk.

Legyen hát vége a szomorúságnak, / ahol ilyen nagy a vigasztalás! Töröljük le a könnyeket a lélekről, / mert a HIT kiűzte a szomorúságot! Ekkora remény birtokában nem illik, / hogy Isten temploma szomorúságban álljon. Hiszen itt lakik a jóságos Vigasztaló! Itt lakik az Ígérő, aki soha nem csap be minket! Miért siratjuk még tovább a megholtakat? Hogy keserű a halál? De hiszen ezen ment át a mi Urunk is!

Legyen elég e néhány szó nektek, szerettem! Adjon bőségebb vigasztalást Az, / aki nem költözik ki soha szívetekből! Méltóztassék ő úgy lakozni bennetek, / hogy a végső napon mindnyájunkat átalakítson az új életre!

799 III. Responzórium:

dó

Hi-szem, hogy az én Megváltóm él, s az utolsó
napon a földből föltá-ma-dok s az én
testem is meglátja üdvözítő Is-te-ne-met.

V/ (az előbbi verzus-dallam szerint:) ! Kit én magam látok meg, és nem más * és az én szemeim / nézik Őt: ÜDVÖZÍTŐ ISTENEMET. V/ Adj Uram nékik † örök nyugodalmat * és az örök világosság fényesked/jék nékik. HISZEM, HOGY AZ ÉN MEGVÁLTÓM ÉL...

IV. Könyörgés a megholtakért

800 (E helyen más hasonló esedezések is vehetők.) Pap (vagy előimádkozó): Szeretett testvéreim, imádkozzunk a megholt hívek (vagy: e megholt hívő) lelkéért, hogy az Úr őket (őt) kegyelmével a menny örömébe bevezesse, s az ítéletnapkor szentjei és választottjai közé jobbfelől állítsa őket (őt) és minket is.

Előénekesek: Elhunyt szeretteinkért (itt beolvasható: névszerint N. N. N. testvéreinkért) — jótevőinkért, barátainkért, plébániánk (közösségünk) valamennyi elhunyt hívójéért könyörögjünk az Úrhoz:

Ky-ri-e e-lei-son!
N: Christe - lei-son! Kyrie eleison!

Krisztusban elhunyt valamennyi testvérünkért könyörögjünk az Úrhoz: Kyrie eleison. **CHRISTE ELEISON, KYRIE ELEISON.**

Önmagunkért, hogy elnyerjük a jó halál kegyelmét könyörögjünk az Úrhoz: Kyrie eleison. **CHRISTE ELEISON, KYRIE ELEISON.**

Pap (előimádkozó): Mi Atyánk... (közösen). Az Úr legyen veletek! — És a te Lelkeddel. (Ha nem pap vezet: Uram, hallgasd meg könyörgésemet. — És az én kiáltásom jusson eléd.) Könyörögjünk! Könyörüljél Urunk N.-nek és valamennyi elhunyt szolgádnak és szolgálódnak lelkén, kikért Fölséged színe előtt itt esedezünk, hogy e kegyeletes szolgálatnak jóvoltából bejussanak a te örökkévaló nyugalmadba. A mi Urunk, Jézus Krisztus által. Amen.

Adj Uram örök nyugodalmat nekik. — És az örök világosság fényeskedjék nekik.

A temetés

A pap a halottas házhoz (illetve a ravatalozóhoz) érkezik, köszönti a híveket, majd a szertartást *Kezdőének*

nyitja meg. A Szentírásból vett *olvasmány* és rövid beszéd után következik a *Végső ajánlás és búcsúvétel*: a pap az Egyház ünnepélyes imádságát mondja, szenteltvízzel meghinti és megtömjénezi a koporsót, majd a *Búcsúvételi éneket* énekeljük: Jöjjetek segítségül, Istennek szentjei (lásd 794. sz.). *Könyörgések* imádkozása és a *Miatyánk* elmondása után a *gyászmenetet* ének indítja: Mennysországba vezessenek az angyalok téged (lásd 337. sz.). Menet közben a Könyörülj, Istenem (71. sz.), litánia és más énekek következnek.

A sírhoz érkeve a pap megáldja a sírhelyet, majd meghinti szenteltvízzel és megtömjénezi a koporsót. A koporsó leengedését ez az ének kíséri: Földből alkottál engem, és testet adtál nékem, támassz föl, Uram, s Megváltóm az idők végén! A pap hantot vet a lebocsátott koporsóra. Elmondjuk a Hiszekegyet, elhantolás közben pedig könyörgéseket mondunk, vagy az istenfélő Jób fohászait:

P: Ha a jót elvettük az Úr kezéből, a rosszat miért ne vegyük el? Az Úr adta, az Úr elvette, úgy történt, amint az Úrnak tetszett, legyen áldott az Úr neve!
Nép: **AZ ÚR ADTA, AZ ÚR ELVETTE, ÚGY TÖRTÉNT, AMINT AZ ÚRNAK TETSZETT, LEGYEN ÁLDOTT AZ ÚR NEVE!** P: Mindezekben nem vétkezett Jób beszédével, sem oktalanságot nem szólt Isten ellen. N: **AZ ÚR ADTA...**

A körülmények szerint további énekekkel és imádságokkal követjük az elhantolást, majd a szertartást záró ének hirdeti az Úr szavát: „Én vagyok a föltámadás és az élet, aki bennem hisz, még ha meghalt is, élni fog!”